

gøre brug af retten til kredit, jfr. § 96, men af andre årsager er det nødvendigt at pålægge alle erhvervs-mæssige varemottagere at anmelde sig til registrering.

Ved overgang til godsregistreringssystemet er det af hensyn til toldvæsenets kontrol med det registrerede gods således påkrævet, at hvert enkelt distriktstoldkammer råder over et importørkartotek med navn, adresse m. v. på alle erhvervs-mæssige varemottagere. Kartoteket skal blandt andet anvendes i tilfælde, hvor det ikke er muligt alene på grundlag af godsregistreringsblanketten at identificere varemottagere af ikke-berigtiget gods.

Etableringen af et sådant importørregister er i øvrigt et led i opbygningen af et fællesregister for toldvæsenet, hvori man søger at samordne erhvervs-virksomhedernes forskellige registreringsforhold over for toldvæsenet i et og samme registreringsnummer med fællesblanketter og i størst mulig omfang med ensartede regler for registreringen.

Når samtlige varemottagere er registreret, vil det være muligt at anvende importørkartoteket til registrering af særlige forhold, f. eks. om udstedte importørerklæringer, og der skabes tillige mulighed for at opgøre den indgående afgift ved importen på grundlag af de i fortoldningsbegæringerne afgivne oplysninger og derved fritage varemottagerne for at føre regnskab over og angive disse oplysninger på den kvartalvisse momsangivelse.

Endelig vil et importørregister give toldvæsenet mulighed for at udsende vejledninger, meddelelser o. lign. adresseret til hver enkelt varemottager.

Til § 95.

Bestemmelsen indeholder afregningsreglerne for de varemottagere, der ikke omfattes af de foreslåede kreditordninger i §§ 92 og 94. Disse er private varemottagere, således som de er defineret i § 91, ikke-herboende varemottagere, mottagere af varer, der fortoldes i henhold til § 38, varemottagere, der er under konkurs m. v., varemottagere, der har mistet adgangen til kredit i henhold til § 100, og varemottagere, der ikke rettidig har indgivet fortoldningsbegæring. De foreslåede kreditordninger indebærer, at varemottagerne får kredit i op til 4 måneder 20 dage uden sikkerhedsstillelse, og uden at der etableres særlige fortrinsrettigheder for statskassen. Kreditordningerne bygger således på et tillidsforhold mellem toldvæsenet og erhvervs-livet. De i bestemmelsen indeholdte undtagelser repræsenterer de tilfælde, hvor toldvæsenet ikke har eller i almindelighed ikke kan have en sådan tillid til varemottagerens betalingsevne, at kredit bør ydes.

Den del af vareimporten, som således falder uden for kreditordningen, repræsenterer imidlertid en meget beskedent del af den samlede indførsel.

Bestemmelsen i stk. 9 var ikke medtaget i det i folketings-samlingen 1969-70 fremsatte lovforslag.

Til § 96.

Ved registrering i henhold til § 91 bringes de erhvervs-mæssige importører automatisk ind under kreditordningen, men en varemottager kan, hvis han ønsker det, vælge at afregne tolden og de afgifter, som erlægges i forbindelse med indførselen, kontant. Af tekniske grunde kan en sådan ændring i afregningsforholdet kun finde sted med virkning fra begyndelsen af et kvartal, og det foreslås endvidere af praktiske grunde, at adgangen for varemottagere til at få ændret afregningsformen begrænses således, at dette kun kan ske hvert 2. år. Reglen vil formentlig få ringe praktisk betydning, idet det må forventes, at interessen for kontant afregning vil være meget ringe.

Til § 97.

Bestemmelsen tilsigter dels at hindre, at godtgørelses- og reguleringsbeløb udbetales til varemottagere, der har kredit i henhold til § 92, stk. 1, og § 94, forinden tolden og afgifterne for de pågældende varer er betalt, dels at åbne mulighed for en rationel tilrettelæggelse af udbetalingsekspeditionerne, idet de nævnte godtgørelses- og reguleringsbeløb tænkes krediteret varemottagernes konti i regnskabet vedrørende told- og afgiftskreditordningen.

Den foreslåede regel i stk. 3 om udbetaling af eventuelle overskydende beløb anses ikke som en undtagelse fra dansk rets almindelige modregningsregler, og skal således ikke være til hinder for, at toldvæsenet foretager modregning i et eventuelt overskydende beløb, såfremt det har forfaldne fordringer på varemottageren.

Til § 98.

Bestemmelsen svarer til § 22, stk. 2, i lov om almindelig omsætningsafgift (merværdiafgift).

Ved lovforslagets fremsættelse i folketings-samlingen 1969-70 var rentesatsen foreslået fastsat til $\frac{3}{4}$ pct. pr. måned i overensstemmelse med den da gældende rentesats i merværdiafgiftsloven. Ved lov nr. 245 af 4. juni 1970 forhøjedes rentesatsen for merværdiafgiften imidlertid fra $\frac{3}{4}$ pct. til 1 pct. pr. måned. Lovforslaget er ændret i konsekvens heraf.

Til § 99.

Bestemmelsen svarer til den gældende toldlovs § 159.